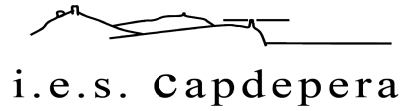

NARRACIONS PLOMA DE FERRO JUVENIL 2015
ALUMNAT DE L'IES CAPDEPERA

Ajuntament de Capdepera

Associació Cultural

Cap Vermell

NOTA INTRODUCTÒRIA

Per cinquè any consecutiu s'ha tornat a realitzar una edició dels Premis Ploma de ferro juvenils que, novament, ha comptat amb la col·laboració de l'IES Capdepera, suport i patrocini de l'Associació Cultural Cap Vermell i organització a compte de l'Ajuntament de Capdepera. Per això aquest recull apareix publicat indistintament al lloc web d'aquests tres ens (IES Capdepera, www.ajcapdepera.net i www.capvermell.org).

Després de participar-hi tot l'alumnat de l'IES com a treball acadèmic de l'assignatura de Llengua Catalana, se'ns han passat per avaluar prop de 100 obres, de les quals finalment n'han quedat 6 de finalistes. El jurat ha estat format per Christian Sancho Romero i personal del Servei d'Assessorament Lingüístic municipal. Els premis es lliuraren dia 23 d'abril a l'IES en el marc de la Diada de Sant Jordi.

Pel que fa a la temàtica de les obres, ha estat prou variada, i abraça des de la mitologia clàssica i popular a temes socials, polítics i religiosos actuals; l'amor, la superació del dolor, la retrobada amb el passat, o referents identitaris i culturals.

El recull que teniu a les mans -o que visualitzau en pantalla- són aquestes sis narracions finalistes. I una vegada més a través de la seva lectura ens endinsam en els valors, idees, inquietuds, referents i llenguatge dels nostres joves; i també eines i pistes per canalitzar-los.

Esperam que gaudiu de la lectura!

ÍNDIX D'AUTORS I OBRES

"Els enigmes del Japó"	4
de Miquel Àngel Barceló Orpí, de 2n A.	
"La cridada"	7
de Luisi Flaquer Pérez de 2n D	
"Arrels"	12
de Cecilia Raij Johansen de 3r C	
"Abril"	14
de Silvia Rechac Font de 3r B	
"L'harmonia del més enllà"	19
de Jofre Martínez Pérez 1r de Batxiller	
"Fatídica jugada de cartes"	24
de Toni Saavedra Moya 1r de Batxiller	

ELS ENIGMES DEL JAPÓ

11 de març del 2011:

Un fort terratrèmol ha provocat l'explosió d'un dels reactors de la central japonesa de Fukushima. El reactor ha alliberat una gran quantitat de substàncies radioactives. El govern, sense donar moltes explicacions, ha decidit deixar una zona de 30 quilòmetres al voltant de la central en quarantena. Totes les persones que entrin en aquella àrea seran greument afectades per la radioactivitat.

3 de març del 2015:

Era dissabte i en Serhu i jo estàvem pensant com podríem fer aquell treball d'investigació. Després d'hores i hores de pensar, se'ns va acudir anar a gravar a una vella ciutat abandonada, situada a la zona 0.

Tot i que sabíem el risc que tenia entrar dins la zona 0 cap del dos s'ho va pensar un moment.

Sense dir res als nostres pares vàrem partir caminant en direcció d'aquella desolada ciutat. Quan vàrem arribar al territori que marcava l'inici de la zona 0 uns policies ens van aturar. Primer de tot ens van interrogar i posteriorment, amb uns grans aparells, varen mesurar la quantitat de radioactivitat que tenien els nostres cossos.

No ens varen deixar passar però en un moment de descuit de la policia vàrem aconseguir entrar dins la zona 0.

En Serhu i jo ens vàrem dirigir cap a la ciutat. De sobte, vàrem començar a sentir sorolls estranys. Pareixien d'humà, però no estàvem molt segurs. A poc a poc ens anàvem atracant a la ciutat, però també cada cop estàvem més a prop de la central i, per tant, el nivell de radioactivitat era més elevat.

Minuts més tard arribàrem a la ciutat. L'aspecte que tenia era desolador. Les cases estaven abandonades i els carrers, buits.

En Serhu va treure la seva càmera i va començar a gravar el vídeo que ens serviria per fer el treball d'investigació. Ens vàrem ficar dins una d'aquelles cases abandonades, sense pensar en els perills que podia tenir.

Mentre contemplàvem com era la casa per dins, vàrem sentir uns sorolls molt estranys.

De sobte, una part de la casa es va venir abaix i va deixar al descobert un gran túnel, molt i molt obscur. Tant en Serhu com jo ens vàrem *assustar*. Vàrem encendre les llanternes dels mòbils i vàrem entrar al túnel. Teníem una porada. Vàrem sentir com algú ens cridava. Era la policia, que estava cercant. Els dos ens vàrem amagar dins una petita sortida que hi havia dins del mateix túnel. Per sort no ens varen veure. Quan la policia se'n va anar, vàrem seguir avançant. Tornàrem a sentir algú cridar. Aquest cop no era la policia. No podia creure el que veia: Un home de color verd, amb tres braços i només una cama, estava dret, enmig del túnel, cridant i pegant bots.

En Serhu i jo no reaccionàvem. Ens vàrem quedar de peu mirant aquell home. Ell pareixia més *assustat* que nosaltres.

Després d'uns quants minuts sense dir res, vaig atracar-me a aquell home i vaig donar-li la mà. Ell, molt sorprès, em va donar la mà. El Serhu, encara *assustat* en veure aquell home, va demanar-li què li havia passat.

L'home va contestar-li que s'havia negat a deixar la seva casa quan hi va haver l'accident nuclear i que amb el temps s'havia anant transformant en allò que era avui en dia. També ens va explicar que ell no era l'únic que s'estava transformant. Hi havia més d'un centenar de persones que, com ell, s'havien transformat.

Ens va dir que la policia els anomenava "Cuchijuallá" i que tant la policia com el govern els estaven amagant de la resta de la població.

Nosaltres dos seguíem atònits. Vaig demanar-li si volia que l'acompanyéssim a l'hospital. Però ell s'hi va negar, perquè sabia que a l'hospital el matarien per intentar dissimular el greu accident nuclear. En Serhu i jo ens vàrem entristir molt per aquell pobre home.

Ens vàrem dirigir cap a les nostres cases i vàrem contar tot el que ens havia passat als nostres pares. Ells ens varen pegar una renyada impressionant per haver entrat dins la zona 0.

Tot i això ens varen fer cas i amb l'ajuda del gran advocat Enchuamà varen denunciar el govern japonès. La notícia va sortir per totes les televisions del món. Tot i que el govern ho negava, cada vegada pareixia més evident. Milers i milers de persones es varen dirigir cap a la ciutat on en Serhu i jo havíem trobat aquell pobre home. *Inclús* la prestigiosa cadena televisiva BBC va entrevistar-nos a en Serhu i a mi. Vàrem contar tota la història i

vàrem explicar el que ens havia dit aquell home.

Dies després d'haver fet l'entrevista, milers de persones i de periodistes es varen concentrar a la porta de la seu del Govern japonès amb en Serhu i jo al capdavant. Vàrem protestar en contra del govern i al final, amb el suport d'Europa i d'Amèrica, vàrem aconseguir treure del poder el president de Japó i tots els seus ajudants.

L'advocat Enchuamà es va posar al capdavant del govern. Amb la seva subtileza va aconseguir tranquil·litzar tot el país. Va posar ordre i posteriorment va investigar sobre l'accident nuclear. Va trobar un arxiu sobre els Cuchijallá que informava sobre l'existència d'aquests éssers. Es tractava d'homes que s'havien negat a deixar les seves cases i per no perdre el temps el govern els havia deixat tirats allà, exposats als grans nivells de radioactivitat.

Amb la nostra ajuda, Enchuamà va construir cases i hospitals per a aquests humans transformats. Vivien a barriades separades, per la gran radioactivitat que tenien els seus cossos.

Aquestes barriades s'anomenaven "Cuchijalloses" i ben aviat es varen quedar sense habitants, ja que els Cachijallàs varen morir molt ràpidament degut als grans nivells de radioactivitat que tenien aquells éssers.

Avui en dia, els barris on vivien els Cachijallàs són utilitzats per fer investigacions sobre la radioactivitat.

Quan Serhu i jo ens vàrem fer grans, ens varen donar el Premi Nobel de la Pau per haver lluitat contra l'antic govern japonès.

I m' agradaria dir-vos que vos escric aquesta història des de l'hospital. Els metges només m'han donat tres mesos de vida degut als grans nivells de radioactivitat que té el meu cos. El meu gran amic Serhu ja és mort. Tot i això estic content de poder-vos escriure aquesta història, ja que gràcies a en Serhu i a mi vàrem aconseguir salvar moltes vides.

En memòria del meu millor amic: Serhu.

LA CRIDADA

Era a la cuina preparant-me un tassó de llet i repassant els apunts quan vaig rebre una cridada d'un número desconegut. Em va venir de nou que em cridessin a aquestes hores. El pare i la mare ja havien sortit a treballar i l'Alex era al garatge intentant arrencar el cotxe. Encara així, vaig agafar-lo. Una veu preocupada va contestar; em va explicar que era la Policia i que hi havia hagut un accident. El cor se'm va aturar en sentir aquelles paraules. No em creia res del que estava passant. Vaig penjar i vaig cridar l'Alex desesperada. Quan vam estar els dos junts vam pujar al cotxe i ens vam dirigir on m'havien explicat que havia succeït tot. Allà vaig observar un cotxe que no em va costar distingir: era el cotxe del pare, tot ple de cops; havia perdut la forma. Al costat seu, un cos ple de sang se situava estès a la carretera. Hi havia un munt de metges sobre ell. Una llàgrima em va recórrer tot el rostre. Era ella, la mare, ferida i plena de sang. Vaig córrer cap a ella i em vaig fer pas entre els metges, i quan hi vaig ser davant, vaig notar un petit calfred. En aquell moment va ser quan vaig saber que res tornaria a ser igual.

Un munt de gent vestida de negre se situava en els bancs darrere nosaltres. El meu germà i jo érem a primera fila, aquí on sempre estan els familiars del mort. Sona una mica malament, però és la realitat. Els meus pares havien mort. Aquell accident els havia pres la vida deixant-nos al meu germà i a mi sols en una ciutat enorme, sense família ni cap mena de suport. Des d'aquell moment ens hauríem de plantejar nosaltres la nostra pròpia vida i els dos sabíem que no seria gens fàcil. A poc a poc, van anar passant un darrere l'altre per davant nosaltres dient-nos que els sabia molt de greu el succeït. No coneixia ningú, tots eren amics dels pares, amics de negocis o de feina. No feia molt que ens havíem mudat a Nova York pel nou lloc dins l'empresa del pare i encara no havíem fet amistats.

Quan arribàrem a casa, a la cuina hi havia un sobre blanc i una flor. El meu germà va obrir el sobre i va llegir el que posava:

" Estimats néts, hem parlat amb els advocats i hem decidit conjuntament amb els altres avis que la custòdia ens toca a nosaltres. Per això, aquí teniu dos bitllets per

venir a Mallorca d'aquí a dos dies. Prepareu les maletes i tot el que necessiteu de la casa. No us preocupeu pel que es farà d'ella, nosaltres ens ocuparem d'això. Ens veiem prest, els avis".

No ens esperàvem poder tornar a Mallorca. Tot allò significava que podríem tornar a estar amb els nostres amics, amb els quals havíem crescut i compartit molts dels millors moments de la nostra vida. Encara que res fos el mateix sense els pares, tot se'ns faria una mica més fàcil.

Aquell vespre vaig tenir un somni en el qual els meus pares, l'Alex i jo érem a l'antiga casa de Mallorca, una casa en el camp plena de vegetació amb una piscina gegant i unes vistes magnífiques. Era el meu petit refugi, on quan hi entrava m'oblidava de tot. Els enyorava molt. Les seves abraçades, els seus petons, les seves rialles, els seus somriures, les nits de contes, les excursions al camp... Enyorava tot això, enyorava Mallorca, però sobretot, els enyorava a ells. Ara només tenia l'Alex, i ell només em tenia a mi.

Ens vam despertar prest i vam començar a recollir-ho tot. Era una feina molt dura haver d'empaquetar tota la casa i ficar tota la roba de dos armaris dins només una maleta, era quasi impossible fer tot això en només dos dies. Van ser molt durs. Les hores passaven volant i pareixia que no avançàvem. Encara així ho vam tenir tot preparat per arribar a temps a l'aeroport.

Quan vam arribar, una dona jove ens va fer entrar a la cabina de l'avió. Serien sis hores llargues. Ens vam asseure i em vaig adormir. Havia perdut la por a volar, darrerament passàvem mitja vida dins els avions i això havia fet que ja no m'importés tant.

Una brisa d'aire calent em va acariciar. Ens trobàvem a la porta de l'aeroport de Palma, esperant els avis. Un cotxe vermell ens va xiular i una mà sortint d'ell ens va indicar que pugéssim. Vam córrer cap a ell i vam poder distingir els avis dins del cotxe. Tot d'una, la porta del copilot es va obrir i l'àvia va sortir i ens va abraçar. Vaig notar dues llàgrimes caient sobre el meu cap i els meus ulls van tornar un oceà. Durant tot el camí, els avis ens van explicar tot el que havia succeït.

Vam baixar tot l'equipatge del cotxe quan la meva àvia ens va cridar. Vam anar-hi corrents i just en el moment que vam haver entrat, tres pancartes enormes es van alçar davant nosaltres. "Us hem enyorat" i coses així posaven aquestes. Darrere de les pancartes, van sortir tots els nostres amics. Ja no podia més, vaig començar a plorar i els vaig abraçar.

Quan ja els havíem saludat a tots, se'n varen anar per deixar-nos una mica tots sols. Vam entrar els equipatges i un pic tot al seu lloc ens vam asseure amb els avis. Vaig veure com els ulls de l'àvia eren aquosos i li vaig preguntar què succeïa. "Veureu, fills meus, us he de dir una cosa que no us agradarà. Fa poc vaig anar al metge i em van fer unes quantes proves. Tinc leucèmia". No podia ser, no aguantava més mals moments, ja n'hi havia prou, tot em superava. Vaig empènyer la cadira on seia i vaig començar a córrer. No sabia on em dirigia, feia uns vint minuts que corria i els ulls ja em feien mal, estaven inflats però així i tot no em vaig aturar. Quan no vaig poder més em vaig asseure en un banc que hi havia a la carretera i el meu germà, que havia vingut darrere mi tot el camí intentant-me agafar, es va asseure al meu costat. Em va agafar de la mà i em va fer un petó al front. "Estic cansat de tanta desgràcia, no entenc per què ens passa tot a nosaltres". El vaig abraçar i vam estar cinc minuts plorant un sobre l'espatlla de l'altre; eren aquells moments en què m'adonava conte que sempre el tindria. Ell era l'únic que em quedava. "Crec que és hora que tornem, deuen estar preocupats". Vam aixecar-nos i vam tornar a casa. La resta del dia vaig passar-lo dormint. No em trobava amb ànims de sortir. El meu germà va venir i es va jeure devora meu i fins al dematí següent no ens vam tornar a moure.

Les següents setmanes les vàrem passar a casa ajudant els avis. Com que no hi havia gent al carrer se'ns va facilitar la feina. Tots eren a l'Institut i nosaltres no hi havíem anat, els dos repetiríem curs, però aquell no era la major de les nostres preocupacions. L'àvia va haver d'ingressar a l'hospital perquè necessitava ajuda mèdica i a casa no li podíem donar. Cada dia anàvem a veure-la, dinàvem amb ella i quan acabava l'horari de visites tornàvem a casa. Era depriment la vida dins un hospital, però ens vam haver d'adaptar.

Faltaven dos dies per començar l'estiu i l'àvia no havia millorat gens. Cada cop estava més malament; intentaven donar-li una mica d'esperança amb les possibilitats d'un trasplantament de medul·la òssia.

Aquella nit va ser terrible. L'Alex i jo vam quedar a l'horari de nit per a fer-li companyia, ja

que ens havíem fet amics dels metges i ens ho consentien. A l'hora de sopar, vam haver de donar-li a la boca. De cop i volta una màquina es va posar a xiular, la meva àvia va començar a respirar molt fort i el meu germà va avisar ràpidament els metges. En dos segons tota l'habitació va ser plena. Ens van fer sortir a mi i a l'Alex a esperar defora. No sabíem què era el que havia passat. Vaig poder veure l'àvia pel forat de la porta i, amb por, vaig tornar a sentir el mateix calfred que havia sentit amb la mare. Vaig abraçar l'Alex i em vaig posar a plorar. No podia entendre per què ens succeïa tot a nosaltres. Un metge va sortir de l'habitació i amb cara abatuda ens va informar de l'hora de la mort. Ràpidament vam cridar l'avi i li vam explicar tot. Ell, amb veu trista, va assentir.

Un altre cop ens trobàvem al primer banc de l'església vestits de negre i sense conèixer ningú. Tots eren molt majors, amics i amigues dels avis. Aquest pic, però, em vaig aguantar les llàgrimes, no me'n quedaven. M'havia tornar immune a qualsevol mal pensament, record o fet. M'havia tornat forta. El meu germà va fer el mateix que jo, no li quedaven llàgrimes a dins. En canvi el meu avi, decebut pel destí, es trobava abatut, immens dins un altre món. No aconseguia esbrinar on es devia trobar. Potser estaria amb l'àvia a la platja o abraçant-la; o simplement amb ella. Sabia que se sentia culpable. Culpable de no haver-hi estat en els seus darrers moments, culpable de no haver escoltat les seues darreres paraules.

Uns dies més tard vam rebre una visita dels meus altres avis des d'Austràlia. Feia uns cinc anys que no els vèiem i no els vàrem conèixer a primera vista. Els dos s'havien mudat de casa en néixer jo; havien anat a Austràlia per començar una "nova vida", deien ells. No crec amb els *milacres*, crec en el destí. Quan el destí fa una cosa és per qualche cosa. Tot és escrit en un lloc ocult mai esbrinat per ningú. Tot té un per què de ser. Si el destí vol que caiguis és per ensenyar-te a aixecar-te. Per això, encara que enyor molt els meus pares vaig pensar que tot era per qualche motiu i així era. El destí ens va fer venir a Mallorca per estar amb la meva àvia en els seus darrers dies i fer-la a ella feliç. S'ho mereixia.

Vaig obrir la porta i els vaig veure, eren els meus avis, però no sabia per què havien vingut fins aquí. Els vaig deixar entrar i amb un silenci incòmode el meu germà va arribar. Es van posar a parlar i ens van explicar el perquè havien vingut aquí. "Tornam a viure a Mallorca. Ara ens necessiteu més que mai i hem d'estar junt a vosaltres tot el que puguem". La

meva àvia pareixia convençuda. Però el meu germà es va aixecar i amb un crit ho va amollar tot: "No necessitem ningú, ens bastem nosaltres dos tots sols. No volem fer-li mal a ningú més, tothom que està al nostre voltant acaba perjudicat i no volem més desgràcies. Gràcies, però no és necessari que torneu per a nosaltres". Estava totalment d'acord amb el que havia dit. Era la veritat, totes les persones que estaven al nostre costat acabaven mortes. Sí, mortes. Els meus avis van agafar l'equipatge i van sortir de casa. El meu avi, que havia presenciado tot l'acte, es va asseure amb nosaltres i se'ns va quedar mirant. Pareixia satisfet, content per algun motiu. No m'explicava per què tenia un rostre tan feliç. "Esteu preparats, sou el suficientment forts com per assumir tota mena de conseqüències. El destí us ha fet forts, s'ha passat una mica llevant la vida als altres però sabeu que sempre els dureu dins vosaltres". Es va aixecar i ens va donar un sobre a cada un: dins hi havia doblers. Milers de doblers dins un sobre insignificant. "Aquí teniu el que us farà falta per a la resta de la vida. A partir d'ara totes les decisions les prendreu vosaltres, junts. No us oblideu mai del fet que sou germans, germans de sang". I aquestes van ser les seves últimes paraules.

Tercera vegada que ens assèiem al primer banc, vestits de negre, però ara amb un sentiment de felicitat que no havíem sentit mai. L'Alex em va collir de la mà i junts vam tancar els ulls.

Ara em trobo asseguda en un despatx enorme escrivint la meua vida per a una edició especial dedicada a la directora de la revista més important d'Anglaterra. I en tornar a casa el meu marit m'estarà esperant juntament amb Dasy i Matt, els meus dos fills. L'Alex és el director d'una empresa de cotxes, està casat i té tres criatures voltant per la casa sense aturar.

ARRELS

Fila dinou, seient A. Estava contenta. M'havia tocat la finestra. Encara no estava acostumada a viatjar en avió, i em relaxava observar els núvols, les muntanyes, la mar... Sobretot em calmava la sensació de sortir de l'escenari per pujar a la butaca més alta i veure les coses des d'una certa distància, amb perspectiva. Era com si la vida fos un quadre pintat amb la tècnica del puntillisme, i només es pogués apreciar el seu sentit des d'enfora.

Esperava poder intercanviar algunes paraules amb qui segués al meu costat, però va arribar l'hora de prendre el vol i jo seguia sent l'única passatgera de la fila dinou. M'esperaven quasi sis hores sense xerrar amb ningú llevat de l'hostessa de vol, així que vaig aprofitar per reflexionar lliurement.

Alguns mesos abans no hagués imaginat que agafaria aquell vol. Vaig fer la vista enrere en el temps i vaig veure una adolescent que ignorava el seu origen, que només sabia que els seus pares havien mort a un accident quan ella no havia complert ni una primavera. Uns mesos després una família mallorquina l'havia adoptat. Des de petita s'havia sentit diferent a la resta, encara que moltes vegades oblidava el fet de ser adoptada. Em costava molt acceptar que aquella adolescent havia sigut jo. No havia sorgit una espurna de curiositat per la meva ascendència fins al punt de ser major d'edat.

En aquell moment, havia començat a preguntar als meus pares adoptius pels biològics, i ells varen aconseguir contactar amb una senyora de l'agència d'adopció que havia intervingut en el meu cas. Havia pogut xerrar amb ella i m'havia explicat que els meus repadrins paternals havien mort als camps de concentració de Lublin, que els meus padrins havien sortit quan eren infants i que els meus pares s'havien conegut a Polònia però havien decidit marxar a Mallorca per la seva bellesa i perquè el clima era beneficiós per a la fràgil salut de la meva mare.

Després d'aquella trucada m'havia posat a cercar parents, tant propers com llunyans, i només havia trobat una germana del meu pare a Breslau, Polònia. De seguida que l'havia trobat havia decidit que aniria a veure-la, volia que algú m'expliqués coses dels meus pares, aquelles coses que una senyora d'una agència d'adopció no explica.

L'hostessa de vol em va despertar de les meves reflexions per oferir-me alguna beguda i un refrigeri. Quan va seguir atenent els altres passatgers, jo ja havia perdut el fil dels meus pensaments. De sobte se'm va presentar un problema: si m'agradava Polònia i el fet d'anar descobrint sobre les meves arrels, seria capaç d'anar-me'n a viure allà? Deixaria que el meu passat condicionés el meu futur? Tenia molt de temps per pensar la resposta, però em vaig sentir com si aquell vol fos el moment oportú per fer-ho.

Un altre cop alguna cosa em va despertar de les meves cavil·lacions, i aquest cop van ser grans turbulències. L'avió se sacsejava tant que els nens van començar a sanglotejar, i el pànic es va estendre com la pólvora. A continuació les màscares d'oxigen es van deixar caure i em vaig posar la meva. Els llums de l'avió es van apagar i l'única llum era la del sol de diumenge que entrava per les finestres. Després, foscor absoluta.

Em moria en un punt en què havia de començar a saber sobre el meu passat, i ja no arribaria a saber coses, com ara si la meva mare era de les que es llevava de bon humor, o si el meu pare tenia un somriure contagiós.

ABRIL

Abril! Abril! On ets? -cridaven tots. Em cercaven des de feia unes hores per tots costats. Varen cercar a l'edifici de l'apartament i al campus de la universitat i ningú em trobava, simplement havia desaparegut. No contestava al telèfon, deia que estava apagat.

No podia sortir d'allà, notava una pressió als turmells i als canells. Vaig intentar recordar on era, què passava, però no podia, no recordava res des de la nit passada. Sabia que alguna cosa no anava bé. No fa ni mig any que vaig arribar a aquesta ciutat. Des del principi notava que alguna cosa anava malament. Des de que vaig entrar a aquella universitat notava que em seguia algú, una ombra, una presència. Però mai vaig arribar a pensar que alguna cosa així passaria. I efectivament, va passar.

La meva amiga Anna va cridar el meu al·lot, el Nil. Li va demanar si sabia on era, si havia quedat a dormir a casa seva, però ell va dir que no, que no la veia des de la nit quan vaig anar cap a l'apartament i pensava que hi havia arribat bé. El Nil va cridar a la meva germana, als meus amics, fins i tot va cridar a la biblioteca, a tots els llocs on solia anar. La meva mare i la meva germana Emma varen agafar el primer vol cap a Barcelona, i quan varen arribar varen començar a cercar-me amb el Nil i l'Anna. No em trobaven per enlloc, i en veure que ningú m'havia vist i no em trobaven el Nil va cridar a la policia, per denunciar la meva desaparició.

Jo estava caminant cap a l'apartament, era fosc i no hi havia ningú al carrer. De sobte vaig notar la presència d'algú. Em vaig girar però no hi havia ningú. Sentia uns passos, un alè però no hi havia ningú. Devien ser imaginacions meves. Aquella nit no era com la de sempre, aquella nit tenia por. De cada vegada caminava més de pressa, era un instint que tenia. I de sobte algú em va posar un sac al cap, i des d'aquell moment no record res més. El que em ve després d'això a la memòria és que em vaig aixecar a una sala obscura, on no em podia moure.

La policia va arribar a l'apartament. Varen demanar a l'Anna si podien registrar-lo i va dir

que sí. Varen registrar la meva habitació, el meu portàtil, la sala, el bany, però no varen trobar res que apuntés a un segrestador. Varen intentar cercar la posició del meu mòbil, mirar les meves darreres cridades, però no va servir de res.

Aleshores varen començar a interrogar tots els membres de la meva família. Varen passar un rere l'altre. Ningú sabia res, jo era molt reservada i no solia contar els meus problemes a ningú. Al final l'única informació útil que van extreure va ser de la meva germana, l'Emma, que va dir els llocs on solia anar quan em trobava malament, però a tots aquests llocs ja hi havia mirat ella. També li va dir que tenia al·lot, que vàrem començar quan vaig arribar a Barcelona, i que no sabia res més d'aquesta relació.

Els policies varen dur el Nil a comissaria, però tampoc recordava res que pogués ser clau a la meva investigació. I a continuació varen interrogar les meves amigues. Elles els varen dir que jo feia unes nits havia tingut una brega amb el Nil. Llavors varen tornar a parlar amb ell. El Nil va assumir que havíem tingut una brega, però que no ho volia contar perquè pareixeria que m'havia fet alguna cosa dolenta. Va dir que ell es va enfadar amb jo perquè havia conegut a un noi, el Gerard, i estava molt de temps amb jo. Havíem discutit mil vegades per ell, perquè el Nil estava preocupat, no li feia bona pinta el Gerard.

Al Gerard el vaig conèixer fa unes setmanes, a la universitat. Em va parèixer un noi molt amable i simpàtic, i li vaig començar a agafar confiança. Anàvem a fer voltes alguns dies, i això enfadava el Nil. Un dia, asseguts a un banc, vaig veure que feia uns moviments molt estranys amb els dits. Li vaig demanar què era i deia que ho feia per relaxar-se.

Em sent malament, no puc moure'm, no puc quasi respirar, noto una pressió al pit, a les mans, a tot el meu cos. No veig res, tinc alguna cosa al cap que no em deixa veure-hi. Una ombra fosca ha entrat a l'habitació on estic. M'ha llevat allò que duia al cap. No puc veure qui és. Du un passamuntanyes al cap. No ha parlat, simplement ha entrat per veure com estava i m'ha deixat una mica de menjar i aigua, a la fi. Tenia una gana impressionant. Ara que podia veure l'habitació he vist que no era molt grossa, i que tenia un llit sense fer, una taula i una cadira. No hi havia decoració, i era molt simple, pintada tota de blanc. Vaig intentar deslligar-me, però no podia, i no hi havia res amb què poder llevar-me les cordes.

El Gerard va anar a comissaria. Però ell deia que només era un amic, que mai em faria mal. La policia estava com al principi, sense cap pista, sense res. Varen decidir tornar a interrogar la meva família, en especial l'Emma, que era la que més em coneixia; era a la que li contava tot. La policia li va comentar totes les pistes que havien descobert, però que no els havien dut a cap lloc. L'Emma va recordar que jo li havia comentat que tenia la sensació de que algú em seguia, però ella no li havia donat molta importància, ja que no creia que ningú em seguís. Ara s'en penedia de no haver trucat a la policia abans, que podria haver evitat que ara no hi fos. A mi també m'hagués costat empassar-m'ho si ella m'hagués dit que algú la seguia. Els inspectors varen agafar aquesta pista com una pista clau, ja que, si era realitat, podia ser que aquesta persona fos qui m'havia raptat.

Aleshores els inspectors varen començar a seguir tots els passos que vaig fer durant el darrer mes. Varen mirar les despeses de la targeta de crèdit, i les gravacions de les càmeres de seguretat dels llocs on vaig anar. Es varen fixar en que sempre hi havia un individu que anava de negre, però mai es reconeixia qui era. Sempre intentava amagar el seu rostre, perquè sabia que això passaria i no volia ser descobert.

Em feien molt de mal les cames, les vaig mirar i vaig trobar sang al terra. Em vaig espantar. Vaig cridar. Va tornar a entrar aquella persona. Em va dir que m'aturés de cridar, però no m'aturava. De sobte, vaig sentir un cop molt fort a la meva cara. Em va pegar. Amb això no va aconseguir que m'aturés de cridar, ja que em vaig posar encara més nerviosa. Em va pegar dues vegades més, fins que vaig quedar inconscient.

La policia va seguir el meu recorregut la nit que vaig desaparèixer amb les càmeres que hi havia al carrer i a les botigues. Varen veure que estava mirant un mostrador d'una tenda que donava a un carrer fosc i estret. De sobte, vaig desaparèixer. Els policies acabaven de trobar el moment de la meva desaparició. Ràpidament, varen anar a aquell carrer, i varen trobar sang al terra. La varen analitzar, i evidentment era meva. Ho varen comunicar de seguida a la meva família, que ja pensava el pitjor. Estaven enfadats amb la policia perquè no trobaven res. Ara podria estar morta i ells no trobaven res.

Em vaig despertar. Estava asseguda damunt un bassiot de sang. Vaig pensar una manera d'escapar d'allà. De sobte, vaig pensar en la pel·lícula que havia vist l'altra nit. La

protagonista es deslligava amb el vidre d'un tassó romput. Vaig cridar dient que tenia set. Va entrar aquella persona amb un tassó que, per sort, era de vidre. Me'l va donar i se'n va anar. Ara era la meva oportunitat. Vaig tirar el tassó al terra. Intentant agafar-lo vaig caure. Vaig moure la cadira amb el meu cos, intentant agafar amb la mà un tros de vidre. Ho vaig aconseguir. Ja no estava lligada.

La policia va ensenyar el vídeo del meu rapte a la família, al Nil i a les meves amigues. Ningú s'ho creia. Estava allà i de sobte ja no hi era. Es van veure uns peus a terra. Les seves sabates eren molt peculiars. L'Anna les va reconèixer. Aquelles sabates les havia dut algú que va venir al nostre apartament. Però no aconseguia recordar de qui eren.

A la fi. Estava deslligada. Vaig aixecar-me. Duia un tros de vidre, per el que pogués passar. Vaig sortir de l'habitació i aquella persona em va veure. Tenia por, però vaig ferir-la amb el vidre i va caure a terra. Necessitava saber qui era. Em vaig apropar a ell, i li vaig llevar el passamuntanyes. No m'ho creia. No podia ser ell.

Vaig sortir de la casa on era i no sabia on em trobava. Era en algun lloc de Barcelona, però no el reconeixia. Anava plena de sang, i el carrer era ple. No vaig passar desapercebuda, més d'un em va mirar amb cara rara. Jo vaig intentar córrer, per si de cas em seguia el segrestador. Quan vaig pensar que estava prou lluny vaig demanar a una dona on era. Em va dir que era al barri alt, just a l'altre banda d'on vivia jo. Vaig mirar a les meves butxaques i vaig trobar un bitllet de cinc euros.

Vaig anar a agafar un taxi. Li vaig dir que em dugués a casa. Em va acompanyar fins a l'apartament, per sort em varen bastar els diners. Vaig sortir del taxi i vaig pitjar el timbre del meu pis, el 2C. Va parlar una veu molt familiar per jo. Era l'Emma. De sobte vaig canviar radicalment la meva expressió de la cara. Vaig intentar parlar però només vaig poder dir "hola". L'Emma em va reconèixer la veu. I tot d'una va baixar. Tan ràpid com va poder. Va obrir la porta i em va abraçar el més fort que va poder. No em va dir res. Em va agafar i em va ficar dins l'ascensor. Quan érem a dins em va començar a dir de tot. No li vaig poder contestar perquè no tenia forces. Simplement la vaig abraçar i li vaig dir "t'estimo, Emma". Ella em va contestar "i jo, Abril, i jo".

Es va obrir la porta de l'ascensor. Em va dur com va poder fins a la porta del pis. Va obrir i

la meva mare, el meu pare, el Nil i l'Anna, que eren dintre, es varen quedar bocabadats. No es podien creure que estigués allà. Em varen abraçar tots. I només em demanaven què em passava. L'Emma va dir a la meva mare que em preparés alguna cosa per menjar i per beure, perquè va veure que estava esgotada. L'Emma va dir al Nil i l'Anna que anessin a buscar la farmaciola per netejar-me les ferides. Després d'haver recuperat les forces vaig començar a xerrar. Els vaig contar tot el que m'havia passat. Ells varen cridar a la Policia per dir-los que jo havia anat a casa. I que estava disposada a dir tot el que m'havia passat i qui m'ho havia fet.

La policia va tornar a interrogar-lo. I va confessar. Tenia una obsessió en jo. No volia que ningú més em tingués. En el fons, jo sabia que no era molt de fiar. El Gerard va entrar a la presó.

L'HARMONIA DEL MÉS ENLLÀ

Allegro con fuoco¹

Corria mentalment d'una banda a una altra, deixant-se guiar per aquella hipnòtica música que sorgia dintre seu. Només llegir aquella partitura de Chopin ja feia que el seu cos s'alleugerís i que els pèls se li aixequessin com ho farien les flors dels jardins l'endemà a l'alba. I, de sobte, aquell *legatissimo* es convertí en un *staccato* que en pocs segons passà a ser *staccatissimo*.

Allò feia que tingués calfreds, feia que el llit de la clínica comencés un terratrèmol originat pel batec del seu cor, feia que sentís l'aroma d'habitació tancada que es percebia feia dotze anys a l'habitació on hi havia el seu piano de coa, quan i on va abandonar casa seva. Els ressons d'aquella buida habitació produïen la melodia.

En poc temps es va acabar la música. Aquella gran obra d'art es va veure interrompuda per un extremadament agut xiulet que li feia mal al cap. Era aquell xiulet que de vegades havia sentit mentre recorria l'hospital empès en una cadira de rodes, era aquell xiulet el que li produïa malsons i l'aterria sovint. Era aquell xiulet que no deixava que la seva vida s'extingís com cal.

Quan el soroll per fi s'acabà aixecà el cap i mirà l'habitació. Tot estava en ordre. Tenia aquella màquina infernal a la seva dreta, emetent infernals sons no gaire melòdics. Però les flors eren del dia, encara que ell no s'havia assabentat de quan alguna infermera encarregada del seu sector havia pogut canviar-les-hi; no n'havia vist cap en el poc que portava de dia. A l'esquerra de les flors hi havia el seu escriptori, amb la col·lecció de plomes al segon calaix, noves de trinca, sense usar. I, encara que des de la seva posició no podia distingir res més, sí va arribar a veure, abans d'adormir-se, la lluna, aquella que cada dia li semblava més gran i lluminosa. Ella el cridava, tot li deia que no volia acabar els seus dies en aquell lloc amb aquells aparells tan molests. Volia morir en pau, en

1

Tempo que utilitzà Chopin a *Etude No.12 in C minor Op 10*.

silenci.

Finalment, després d'un parell de minuts, s'adormí interpretant mentalment la segona de les dotze variacions que Mozart escrigué sobre la cançó popular “*Ah! vous dirai-je, Maman*”, mentre aquell “*clair de lune*” l'il·luminava.

Tempo di “Ländler”²

Quan va despertar va tornar a fer una ullada a l'habitació i la llum que reflectien els tons marrons i groguencs de la fusta de roure li il·luminaren la cara. I llavors, amb un ull mig tancat ho va sentir. Ho era, aquell so marcava les pulsacions del compàs de tres per quatre que Kreisler havia escrit a moltes de les seves partitures, aquell *tempo di “ländler”*.

El despertà el soroll de les passes de Harriet, una de les professionals que el cuidava. Aquesta infermera li agradava particularment perquè compartia nom amb la seva difunta dona i havia entaulat amb ella una bona relació d'amistat. Així i tot sovint recordava la seva dona i, quan ho feia, es passava nits sense dormir i dies sense pensar. A la nit el mal d'amors li prenia la son i durant el dia la nostàlgia i l'alegria que li produïa el record no el deixava pensar en altra cosa i amb prou feines se'n recordava del menjar que Harriet li deixava a la seva tauleta de nit diàriament a les dues i mitja. Només aconseguia recordar-se'n perquè aquell menjar era el que cada dia Harriet li portava des de casa seva, ja que començava el seu segon torn a les dues i mitja. I és clar, aquella trepidant flaire li envaïa les fosses nassals i com que era l'hora de menjar, quasi menjava per inèrcia, perquè aquells dies no tenia gaire gana.

En aquells nostàlgics dies només feia dues coses, pensar en la seva dona i intentar no pensar-hi. Sovint demanava a Harriet que posés el disc amb les cançons de Kreisler dins el tocadiscs que l'hospital li havia deixat. Ell pensava que si no podia tocar no era ningú, però encara el divertia trobar els petits errors que el pianista, en aquest cas, cometia quan tocava massa picat o quan el *crescendo* era accentuat de més.

2

Tempo que utilitzà Kreisler en les seves partitures “*Liebesleid*” (Mal d'amors) i “*Liebesfreud*” (Alegria de l'amor).

Andante

Aquell dia ho decidí, encara que portava no pocs anys rumiant-s'ho. S'escaparia de la clínica. No suportava ni un minut més la idea de seguir tancat dins aquella habitació, per molt bonica que fos. Feia dos dies que la incipient primavera mostrava per fi els seus secrets i el temps ja li permetria passar alguns dies a l'aire lliure.

Aquella mateixa nit sortí de l'hospital sense gaires dificultats. Només va haver de burlar dues infermeres que s'entretenien mirant aquells llargs anuncis de venda a domicili. Quan fou fora va haver de creuar dos carrers per acabar girant a la dreta i a la fi trobar un taxi lliure. Li digué l'adreça on volia anar i el taxista l'advertí que era molt lluny, gairebé cent cinquanta quilòmetres i que seria molt car, que no li sortiria per menys de noranta lliures i que, ja que eren les 5 de la matinada, arribarien sobre les vuit.

Ell acceptà amb gust, només pensava que tornaria a veure casa seva, el seu piano ple de pols, l'habitació plena d'aquells violins que decoraven el retrat de la seva dona, la seva bella dona, amb els cabells d'or i la pell tan blanca com les tecles del seu piano tretze anys abans, quan ella va morir, causant l'agreujament de la malaltia que ell patia.

Ja feia dues hores que havia pujat al taxi i eren les sis i mitja quan, de sobte, el sol començà a sortir entre les muntanyes de l'est. Ell demanà al taxista que aturés i, quan sortí, ho pogué observar.

L'incipient sol il·luminava el camp de roselles que despertaven amb els primers cants dels ocells. Un petit conill travessava el camp amb petits bots, deixant entreveure de tant en tant l'orella esquerra i, quasi sense adonar-se'n ho va començar a sentir. Primer suau, tènue, flux, dèbil; però cada vegada el so era més fort i l'incitava més a córrer, ballar, cantar i taral·lejar; sentia un desig irreprimit de travessar el camp com ho feia el conill: saltironant aleatòriament només per *disfrutar* d'un sol cada vegada més càl·lid, que ja començava a rostir-li una mica la pell de l'esquena. El *violino principale* començava amb un mi, continuava: "sol, sol, sol, fa, mi, si". Aquesta melodia era copiada pel *violino primo* i, simultàniament, el *violino secondo* l'instruïa amb un "si, mi, mi, mi, mi, sol". Sí, senyors, ell va començar a sentir la "Primavera" de Vivaldi allà, la sentia, la cridava, l'envaïa per

complet. Però tot allò es va veure destruït sense gaire esforç quan aquell molest so, aquell so que no podia soportar més, va atacar-lo un altre cop. Ell pensava que fugint de l'hospital aquell so s'acabaria, però no havia funcionat. Aquell soroll infernal el tenia contra les cordes.

Ell es va tirar a terra i va començar a somiquejar amb les mans a les orelles. Tenia por, molta por, por de morir, por de morir així.

Adagio

Per fi arribà a l'antiga casa. El pas del temps passa per a tot i per a tothom i aquest els havia afectat a ell i a la casa per igual. La façana s'havia descolorit i el blau s'havia tornat quasi blanc. Grans taques d'humitat decoraven la part inferior i superior de la façana donant un aire lúgubre a l'edificació.

Quan entrà per la porta del darrere, que era de la que encara conservava la clau, les forces ja li fallaven. Amb grans esforços va aconseguir pujar les escales i començà a caminar lentament pel corredor. Va passar de llarg la primera porta, la del retrat i els violins, i va entrar per la segona de l'esquerra. Allà el veié: el seu piano, aquell instrument que li havia fet passar tantes desgràcies i que així i tot estimava, així i tot recordava, així i tot l'alleujava. Els seus ulls s'humitejaren i, amb les poques forces que li quedaven corregué fins a ell.

Quan va destapar el teclat va observar la perfecció de les tecles. El marfil no s'havia espatllat pel pas del temps i el so era perfecte: el piano no s'havia desafinat després de tants anys. Tretze anys, tretze llargs anys havien passat. Des que va morir la seva dona ell no havia gosat tocar més el piano i ara, a la fi, el pogué tocar.

Es col·locà bé sobre el tamboret i començà la seva melodia, primer la mà esquerra: "la, si, do, do, do, do" i amb aquest darrer do la mà dreta es mogué instintivament, responent amb un la allargat. Allò era el rèquiem de Mozart, aquella era la melodia que havia portat Mozart a la tomba el 1791.

Allà, el 4 d'abril del 1971, ell descobrí què era la mort. Però quan ho descobrí un tímid

somriure li il·luminava la cara, doncs ell aconseguí morir amb la companyia del so del seu piano i a la vegada del silenci i no amb la d'aquell molest so d'hospital. Doncs ell aconseguí morir amb la companyia del so del seu piano i no amb aquell molest "piiiiiii".

FATÍDICA JUGADA DE CARTES

La nit era desagradable. El gèlid fred em traspassava els ossos mentre caminava amb pas ferm i decidit cap al Mansfield Parck, la mansió on aquesta nit se celebraria la partida de pòquer que canviaria la meva vida per sempre.

Quan vaig arribar, els meus adversaris mantenien una conversa banal. El majordom ens va fer passar al saló principal, destinat per a les grans ocasions. Record estar assegut en una cadira d'estil isabelí d'una tapisseria impressionant al costat de tres homes més. El que estava davant meu era el més important. El seu nom era Garbós, un dels mafiosos més coneguts de tota la ciutat.

L'estada estava camuflada per una densa capa de fum gris que emergia dels nostres cigarrets. Copes i més copes de brandi. Encara estava sobri quan me'n van oferir una altra. La vaig negar amb la mà.

- Vinga, Jack, anima't -va dir Garbós assenyalant l'ampolla del cambrer que hi havia al seu costat-. És dels bons.

Vaig sospirar i vaig assentir.

Hauria passat al voltant d'una hora quan vaig voler adonar-me que ja estava prou ebri. Tot i així, seguia tenint el control de les meves decisions enfront de les diferents jugades de cartes. Una copa després de l'altra. Semblava no haver-me'n acabat una i ja tenia la següent humitejantels meus llavis. Vaig tancar els ulls un instant i els tornava a obrir perplex. Els altres dos homes ja no hi eren. Suposo que s'haurien marxat, segurament plomats com a galls. Garbós custodiava amb els seus braços les fitxes dels perdedors, somrient, igual que un rei boig custodia el seu valuós tresor. Tot i tenir el cap com el tenia, sentia en ella un bon pressentiment. Podria estar equivocacat, sí, però també podia guanyar, almenys, bona part de les fitxes de la meva contrincant.

- Jack, sou metge al *Savior hospital*, oi? -va preguntar el mafiós alhora que s'acariciava el bigoti i arrufava les celles.

Vaig dubtar sense saber per què i vaig assentir amb el cap.

- Últimament vaig molt per aquí –va dir-. He de reconèixer que és un hospital impressionant i sobretot està ben situat lògicament -va recalcar aquestes últimes paraules amb un to esgarriós.
- Sí, senyor, és un bon lloc on treballar-. La meua veu semblava d'una altra persona.
- Endavant!, brindem per un hospital agradable on salvar vides!

Va alçar la copa i la va fer xocar amb la meua. El so del vidre de les copes va ressonar al meu cap mentre Garbós m'observava amb una mirada intimidant.

No estava en condicions de seguir jugant i el cap em donava voltes minut sí, minut no. Llavors vaig rebre la següent mà: tenia una parella de jotes, una altra de vuits i per sorpresa un comodí; era el primer que apareixia en tota la nit. Apostàrem i vaig canviar la parella de vuits per altres dues cartes. Les tenia entre els meus braços sense donar la volta, sense saber què hi hauria a l'altra cara de les cartes. Donava petits copets amb el dit índex sobre la superfície de la taula, dubtosament. Vaig mirar Garbós, que seguia bevent brandi, i per fi em vaig disposar a desfer la meua intriga. Vaig aixecar molt lentament les dues cartes. Vaig tancar i vaig tornar a obrir els ulls. No podia creure-ho, dos asos tan perfectes i únics en la situació acompanyaven la resta de les meves cartes. Aquestes petites cartolines rectangulars ho canviaven tot; tenia un *full*.

Vaig tornar mirar les meves cartes i el jòcker, que sostenia una carta amb les seves mans i em mirava amb uns ulls elegants de gat i un somriure de hiena pertorbadora. Un calfred va recórrer el meu cos i vaig ocultar el meu increïble comodí sota les altres cartes. No sé com vaig poder dissimular la petita rialleta que intentava escapar mentre contemplava la meua baralla.

Garbós va apostar gairebé tots els diners que havia guanyat en les anteriors jugades, més de set mil dòlars. Una barbaritat.

Apostar semblant quantitat només podia significar dues coses: la primera, podria tenir una baralla millor que la meua, cosa que dubtava bastant. I la segona, anava de farol, cosa que no m'estranyava, ja que tothom el tenia de mentider.

- Bé, Jack, no teniu més diners d'apostar- va dir Garbós somrient.

Era cert, aquest maleït comodí al costat dels dos asos a què fa un moment aclamava, em va distreure de la partida i no em vaig adonar que ja ho havia apostat tot. Però havia de jugar aquesta última partida, em sentia obligat a això. A més, era pràcticament impossible perdre amb la meva baralla.

- Em podríeu prestar unes fitxes? -vaig preguntar amb ànima caritativa-. Te les tornaré.
- Jack, ja són prou diners els que em deus com per a que el deute augmenti.

Dubtava, el cap em donava petits bronzits a poc a poc, em preguntava a mi mateix diferents opcions i em mossegava les ungles histèric. Podia guanyar i per guanyar havia d'apostar el que fos. Llavors se'm va acudir i vaig deixar les meves ungles en pau:

- A ... Apost la meva casa- vaig balbucejjar.

Garbós va callar durant un instant, no sabia què dir. Llavors va abocar una mica més de conyac a la seva copa i va beure un llarg glop.

- Admiro tan audaç decisió, Jack -no deixava de mirar-me als ulls-. Com digui, però li recordo que la nostra partida va totalment de debò, no vull precés després.

Ingenu vaig anar a pensar que podria haver guanyat, però al cap i a la fi, què és un joc si no t'arrisques?

- Heu de tenir bones cartes per semblant aposta -va dir sense preocupació-. Endavant, doncs. Mostreu-les -em va assenyalar amb la mà amb palmell per amunt-.

Sense més demora vaig mostrar les meves cartes.

Garbós mirava amb sorpresa aquelles cartes. Tot i ser de cartró semblava que brillaven. Vaig somriure i vaig anar a retirar les fitxes del mig de la taula i posar-les al meu costat, donant per descomptat que havia guanyat. Però Garbós es va incorporar i em va parar la mà en sec, em va mirar i va tancar els ulls alhora que negava amb el cap i retrocedia.

- No tan ràpid, Jack -va dir-. Encara no heu vist les meves cartes.

Llavors, la por i el dubte es van apoderar de mi i de la meva mà tremolosa. El mafiós va aixecar una de les seves cartes: el quatre de cors. I va seguir successivament fins a arribar fins al vuit de cors. Exacte, aquest malparit tenia una escala de color.

Vaig sentir com el món sencer queia sobre el meu cap. No podia deixar de mirar les cartes

que m'havien fet perdre el meu domicili. La meva embriaguesa va marxar i va ser substituïda pel lament, la malenconia i el desig de la meva pròpia mort.

Vaig enfonsar els dits als meus cabells mentre tancava els ulls. Volia esvair-me com el vapor o tornar enrere en el temps, però la realitat m'ho impedia. A poc a poc vaig anar baixant el cap fins que vaig tocar la freda fusta de la taula. Estava acabat.

* * *

Devien rondar les quatre i mitja de la matinada.

Els matons de Garbós em van fer fora del carro com un sac de patates davant ca meva. Em vaig colpejar el front just quan vaig caure a terra, però per sort no va ser res. Em vaig incorporar mentre sentia el soroll del trot dels cavalls allunyant-se carrer avall i les riallades d'aquells homes.

Vaig anar a les palpentos fins al portal, vaig treure la clau de la meva butxaca i la vaig ficar al pany després de diversos intents. Vaig pujar les escales a les fosques recolzat a la barana i, per fi, passat l'últim esglaó, vaig encendre el llum.

- Es pot saber on eres? -va preguntar una veu a l'aire-. T'he estat esperant.

Vaig mirar al meu voltant i vaig veure la meva dona asseguda a la butaca de cuir.

- I mira quina hora és! -es va aixecar i em va ensumar-. Fas pudor a alcohol, Jack -va dir, retrocedint.

- Ho ... Ho sento, amor -em vaig deixar caure a la butaca.

La meva dona em mirava dubtosa, amb cara de no entendre res.

- Ho sento, Rose, ho sento.

- Jack, què passa?- va preguntar ella gairebé en un xiuxiueig.

- Amor, jo no volia. Gairebé... Gairebé guanyo... -el plor va trencar la meua veu-.

Però vaig perdre la partida...

Vaig veure com la cara de la meua dona canviava per complet a dissort.

- He perdut la nostra casa...

El seu plor sense parar va despertar el nostre fill de set anys, Adam, que lamentablement va presenciar com una víctima la discussió dels seus pares.

Rose no parava de plorar i plorar. Adam ens mirava amb ulls espantats preguntant què passava.

Em vaig acostar a la meva dona intentant abraçar-la.

- Fora!, fora d'aquí! -va agafar el nostre fill i el va envoltar amb els seus braços-. Em vas prometre que no tornaries a apostar. No vull tornar a veure't!

Després d'aquesta nit, tot, absolutament tot, va canviar.

L'endemà la meva dona m'havia abandonat, i el que és més, se n'havia dut amb ella el meu petit Adam.

Ens vam quedar sense casa ni diners, arruïnats.

Poc després vaig saber que aquest maleït Garbós tenia comprada mitja ciutat, per no dir tota sencera. Va falsificar un contracte que afirmava vendre'm la meva propietat per un miserable dòlar. Ningú va sospitar gens ni mica, tots estaven comprats, fins i tot el jutge que va signar el paper i la policia, a la qual vaig intentar explicar el que havia passat.

També va comprar l'hospital on treballava i va acomiadar tot el personal, sense cap excepció.

Tal com va dir Garbós aquella nit, era una partida totalment de debò i no hi havia volta enrere. No podia fer res.

Al cap d'uns dies vaig saber que Rose havia tornat amb els pares. I que el seu pare va fer la promesa d'omplir-me el cos de plom si em tornava a veure.

Aquesta és la història de com vaig acabar vagant pels carrers, sense família ni amics. I de com als pocs dies vaig acabar trobant la mort entre una soga vella i un arbre solitari, enmig d'un descampat al capvespre.